

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/18616,Sila-Nowicki-Wladyslaw.html>
2023-10-01, 07:36

Siła-Nowicki Władysław

Data urodzenia 22-06-1913

Władysław Siła-Nowicki, ur. 22 VI 1913 w Warszawie, zm. 25 II 1994 tamże. Absolwent Uniwersytetu Warszawskiego, Wydz. Prawa (1935).

Data śmierci 25-02-1994

1936-1939 urzędnik w Departamencie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. 1 I 1938 ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy w Grudziądzu w stopniu ppor. W 1939 uczestnik kampanii wrześniowej w VI Pułku Strzelców Konnych im. Hetmana Wielkiego Koronnego Stanisława Żółkiewskiego, 19 IX 1939 ciężko ranny, następnie żołnierz Służby Zwycięstwa Polski, ZWZ, AK (ps. Stefan), działacz struktur Delegatury Rządu RP na Kraj w Warszawie, 1943-1944 dowódca drużyny Kedywu AK, w VIII 1944 uczestnik Powstania Warszawskiego. 1945-1946 wiceprezes Zarządu Wojewódzkiego Stronnictwa Pracy w Lublinie. Od 1946 w Zrzeszeniu WiN, komendant obwodu lubelskiego, od XI 1946 inspektor WiN w Lublinie. 22 III 1947 ujawnił się w Warszawie, podjął próbę ucieczki na Zachód, 16 IX 1947 aresztowany, 3 XI 1948 skazany (m.in. z mjr. Hieronimem Dekutowskim Zaporą, kpt. Stanisławem Łukasikiem Rysiem, por. Jerzym Miatkowskim Zawadą) wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowy w Warszawie na karę śmierci; dzięki interwencji spowinowaconej z rodziną Nowickich Aldony Dzierżyńskiej, siostry Feliksa Dzierżyńskiego, zamienioną na dożywocie, więziony w AŚ Warszawa-Mokotów, następnie ZK w Rawiczu, Wronkach i Strzelcach Opolskich, 1 XII 1956 zwolniony, w 1957 zrehabilitowany. Od 1959 adwokat; od 1961 członek warszawskiego KIK. W l. 60. obrońca w procesach rehabilitacyjnych żołnierzy AK i WiN oraz w procesach politycznych m.in. Niny Karsov i Janusza Szpotańskiego. W 1969 pozbawiony czasowo prawa wykonywania zawodu; na prośbę prymasa Stefana Wyszyńskiego doradca prawny Episkopatu Polski. W 1971 obrońca w procesie członków konspiracyjnej organizacji Ruch. W XII 1975 sygnatariusz Listu 59 do Sejmu PRL przeciw

planowanym zmianom w Konstytucji. Od 1977 współpracownik Biura Interwencyjnego KOR, KSS KOR. W 1980 współtwórca dokumentu "Raport Madrycki. O przestrzeganiu praw człowieka i obywatela w Polsce".

W VIII 1980 w Stoczni Gdańskiej im. Lenina (przyjechał z Wiesławem Chrzanowskim i Stefanem Kurowskim), we IX współautor statutu „S”, członek ogólnopolskiego KOWzP przy KKP, następnie KK, ekspert KKP, następnie KK. 1981-1985 członek Naczelnej Rady Adwokackiej.

Po 13 XII 1981 w Prymasowskiej Radzie Społecznej, obrońca w procesach przywódców KPN, b. działaczy KSS KOR, działaczy podziemia: m.in. Radia „S”, MRKS; od V 1983 pełnomocnik (z adw. Maciejem Bednarkiewiczem) Barbary Sadowskiej – matki zamordowanego Grzegorza Przemyka. W 1983 zmuszony do przejścia na emeryturę po ukończeniu 70. roku życia. W II 1984 autor Listu otwartego do gen. Wojciecha Jaruzelskiego, w którym protestował przeciw bezprawiu SB, 1 III wszczęto przeciw niemu postępowanie karne pod zarzutem poniżania naczelnich organów władzy państwowej, umorzone na mocy amnestii. Od 1986 członek Rady Konsultacyjnej przy Przewodniczącym Rady Państwa W. Jaruzelskim; na forum domagał się wyjaśnienia zbrodni NKWD na polskich jeńcach w Katyniu i w innych miejscach. W V 1988 doradca Lecha Wałęsy podczas strajku w SG.

W 1989 uczestnik obrad plenarnych Okrągłego Stołu oraz zespołu ds. reform politycznych po stronie koalicyjno-rządowej; współpracownik Grupy Roboczej KK; kandydat niezależny w wyborach do Sejmu. 1989-1994 członek Samorządu Adwokackiego. W II 1989 reaktywował rozwiązane w 1950 Stronnictwo Pracy, do 1990 prezes Zarządu Tymczasowego; 1990-1992 prezes Zarządu Głównego Chrześcijańsko-Demokratycznego Stronnictwa Pracy. 1992-1994 sędzia Trybunału Stanu.

Odznaczony pośmiertnie Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski (2006).

4 IX 1959 – 1989 rozpracowywany przez Dep. III MSW w ramach SOR/KE krypt. Stefan.

Mirosława Łątkowska|Adam Borowski

[Region Mazowsze, Warszawa](#)

[Poprzedni](#)
[Następny](#)

[Zgłoś błąd lub potrzebę uzupełnienia](#)